

جابر از حضرت باقر علیه السّلام نقل می‌کند که فرمودند: خداوند چهارده نور از نور عظمت خود را، چهارده هزار سال قبل از آفرینش آدم آفرید که آن‌ها ارواح ما هستند. عرض شد: ای فرزند رسول خدا! آن‌ها را نام ببرید که آن چهارده نور چه کسانی هستند؟ فرمودند: محمّد و علی و فاطمه، حسن و حسین و نه نفر از فرزندان حسین که نهمی آن‌ها قائم ایشان است، سپس یکایک ایشان را نام بردند و بعد فرمودند: به خدا قسم ما اوصیا و جانشینان بعد از رسول الله صلی الله علیه و آله هستیم، ما آن مثنی هستیم که خداوند به پیامبرمان عنایت کرد، و ما درخت نبوت و زادگاه رحمت و معدن حکمت و چراغ‌های دانش و پایگاه رسالت و محل رفت و آمد ملائکه و رازداران خداوند و امانت خداوند بلند مرتبه در میان بندگان و حرم بزرگ خدا و پیمان بازخواست شدنی او هستیم

هر کس پیمان ما را وفادار باشد، عهد خدا را وفا کرده و هر کس پیمان ما را نقض کند، عهد خدا را نقض کرده است. آن که ما را می‌شناسد، ما را می‌شناسد و آن که نمی‌شناسد، نمی‌شناسد. ما آن اسمای حسنایی هستیم که خداوند جز با معرفت ما، عملی را از بندگان قبول نخواهد کرد. و به خدا قسم ما همان کلماتی هستیم که آدم از پروردگارش فرا گرفت و بعد توبه اش پذیرفته شد. خداوند ما را به نیکوترین وجه آفرید به نیکوترین صورت درآورد و ما را چشم خویش بر بندگانش و زبان گویای خویش در میان خلقش قرار داد، و ما را دست رأفت و رحمتش که بر بندگان آرمیده و جہتی که از آن جانب باید به سوی او رفت و دربی که راهنمای به اوست قرار داد و ما را گنجینه‌های علمش و ترجمان وحیش و برجستگان دینش و دستاویز محکم و دلیل آشکار برای هدایت جویان قرار داد.

به سبب ما درختان میوه می‌دهند و میوه‌ها
می‌رسند و نهرها جاری می‌گردند و باران از آسمان
می‌بارد و گیاه در زمین می‌روید. با عبادت ماست که
خدا پرستش می‌شود و اگر ما نبودیم، خدا شناخته
نمی‌شد. به خدا سوگند اگر سفارش قبلی نبود و
پیمان از ما نگرفته بودند، سخنی می‌گفتم که
موجب شگفتی شود یا گذشتگان و آیندگان به حال
خود وا گذاشته شوند...

ابو بصیر، از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام روایت شده است که ایشان فرمود: ای ابا محمّد! به خدا سوگند! سرّی از سرّ خداوند و علمی از علم خداوند نزد ماست که هیچ فرشته مقرب و هیچ پیامبر فرستاده شده و هیچ مؤمنی که خداوند دلش را از برای ایمان آزموده، توان در برگرفتن آن را ندارد. به خدا سوگند، خداوند آن را به هیچ کس جز ما تکلیف نفرموده و بندگی با آن را از هیچ کس جز ما نخواسته است و سرّی از سرّ خداوند و علمی از علم خداوند نزد ماست که ما را به تبلیغ آن فرمان داده است و ما آن چه را که خداوند فرمان داده بود تا آن را تبلیغ کنیم، تبلیغ کردیم، امّا هیچ جایگاه و هیچ سزاوار و هیچ در برگیرنده‌ای برای آن نیافتیم تا آن را در بر گیرد؛ تا این که خداوند برای این امر از سرشت آفرینش حضرت محمّد صلی الله علیه و آله و سلم و خاندان و فرزندان - که سلام و درود خدا بر ایشان باد -

و از نور آفرینش ایشان، مردمانی را آفرید و با همان فضل رحمت خود که با آن حضرت محمّد صلی اللّٰه علیه و آله و سلم و فرزندان‌ش را به وجود آورده بود، ایشان را به وجود آورد و آن گاه چون ما آن چه را که از سوی خداوند به آن مأمور شده بودیم، تبلیغ کردیم، آنان پذیرفتند و آن را باور کردند و چون آن از جانب ما به ایشان رسید، آن را پذیرفته و از عمق جان آن را در برگرفتند و چون یاد ما به آنان رسید، دل‌هایشان سوی معرفت ما و حدیث ما گرایید. اگر ایشان چنان آفرینشی نداشتند، هرگز چنین نمی‌شدند، نه، به خدا سوگند که توان در برگرفتن آن را نداشتند. سپس آن حضرت علیه السلام فرمود: خداوند مردمانی را برای دوزخ و آتش آفرید و به ما فرمان داد تا همان گونه که به آنان تبلیغ کردیم، به اینان نیز تبلیغ کنیم.

اینان از سخن ما چهره در هم کشیدند و دل‌هایشان به نفرت افتاد و آن را به ما بازگرداندند و باور نکردند و دروغش پنداشتند و گفتند: او جادوگر است و دروغگو. خداوند هم بر دل‌هایشان مهر نهاد و آن را از یادشان برد. سپس خداوند زبان‌شان را به بیان گوشه‌ای از حق گشود و این گونه آنان در حالی که به دل باور نداشتند، به حق زبان گشودند تا این دفاعی از اولیا و فرمانبران خدا باشد؛ اگر چنین نبود کسی خدا را در زمینش بنده نبود. آن گاه خداوند به ما فرمان داد تا از آنان دست کشیم و از آنان پوشیده و پنهان داریم. پس شما نیز از کسی که خداوند به دست کشیدن از او فرمان داده، پنهان دارید و از کسی که خداوند به پوشاندن و در پرده داشتن از او فرمان داده، پوشیده دارید.

سپس آن حضرت علیه السلام دست فراز آورد و
گریست و فرمود: بار خدایا! ایشان (شیعیان)
گروهی اندک و ناچیزاند، پس زندگانی ما را زندگانی
ایشان و مرگ ما را مرگ ایشان قرار ده و دشمن خود
را بر ایشان چیره مکن که ما را به مصیبت ایشان
می‌نشانی و اگر ما را به مصیبت ایشان بنشانی،
هرگز در زمینت پرستش نشوی؛ و درود خدا و سلام
فراوان او بر حضرت محمد صلی الله علیه و آله و
سلم و خاندانش باد